

Arrest

nr. 42 512 van 28 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 25 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE loco advocaat A. HENDRICKX en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 7 april 2009 het Rijk binnen en diende op 8 april 2009 een asielaanvraag in. Op 23 december 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Mongoolse nationaliteit te bezitten, tot de khalkh-origine te behoren en afkomstig te zijn uit Ulaanbaatar. Uit uw huwelijk met Nyamdavaa Buman kreeg u één dochter, Nomin. Ze verblijft momenteel in India waar ze studeert. U scheidde in 1999 van uw echtgenoot en heeft sindsdien geen contact. U vond in april 2007 een nieuwe baan bij het bedrijf Jin Di Dao dat met Chinese investeerders werkte. U werkte er als magazijnbeheerder. Op 17 december 2008 kwam u uit zakenreis terug uit Peking, vergezeld door de tolk Li Bao en de manager. Aan de Mongoolse grens werd uw bagage gecontroleerd. U had de avond voordien op vraag van Li Bao, die zei geen plaats meer te

hebben in zijn bagage, een pakje in uw tas weggestoken. Het pakje bleek drugs te bevatten en u werd onmiddellijk ondervraagd. U verklaarde dat het pakje aan Li Bao toebehoorde. Uw medereizigers mochten verder reizen maar u werd overgebracht naar Ulaanbaatar en in Gants Khudag in voorhechtenis opgesloten. U werd opnieuw ondervraagd en beweerde onschuldig te zijn. Bij uw aanhouding waren uw paspoort en identiteitskaart ingehouden. U werd op 29 december 2008 vrijgelaten op voorwaarde dat u niet zonder toestemming de stad verliet en dat u voldeed aan een dagelijkse meldingsplicht bij de politie. Op 5 januari 2009 ging u naar uw werk. U zag er Li Bao die u zei dat u beter zou bekennen, hij zou u een appartement en veel geld schenken. U weigerde. U vermoedde daarop dat jullie directeur ook bij de zaak betrokken was en vertelde dit aan de politie, die ook deze piste onderzocht. Op 25 februari 2009 kreeg u een dreigtelefoon van een onbekende man. U vertelde dit aan de politie. Rond 12-13 maart 2009 vernam u van een collega dat Li Bao omgekomen was in een auto-ongeval. U vermoedde dat uw directeur of een andere bende met zijn dood iets te maken had. U contacteerde een advocaat maar besloot dat dit te duur zou zijn. Aangezien u voor uw leven vreesde besloot u het land te verlaten. Op 31 maart 2009 reisde u met de smokkelaar per trein naar Moskou. U werd daarna door twee Russen per wagen naar België gebracht waar u op 7 april 2009 aankwam en op 8 april 2009 asiel aanvraag. U legde geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Mongolië te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of er een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst blijken de problemen die u aanhaalde van gemeenschappelijke aard en geen band te hebben met de criteria vermeld in de Geneefse Vluchtelingenconventie. U stelde uw land te zijn ontvlucht uit schrik voor vervolging wegens het bezit van drugs (CGVS p. 11). Dit is een feit van criminele aard. Alhoewel u beweerde enkel een pakje te hebben meegenomen en het slachtoffer te zijn van een leugen, blijkt nergens uit uw asielrelaas dat een verband is met een van de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie. U behoort tot de etnische en religieuze meerderheid van het land, en had geen politieke activiteiten waardoor u eventueel verdere vervolging zou kunnen vrezen (CGVS p. 3, 16). Dat u werd aangehouden en ondervraagd nadat bij u in de bagage drugs werden gevonden is niet abnormaal, want kaderend in het onderzoek van de politie. U werd ook tijdens uw detentie nog ondervraagd, wat eveneens tot de standaardprocedure behoort (CGVS p. 11-12). Verder blijkt uit uw relaas niet dat de Mongoolse autoriteiten van plan waren u nog verder te vervolgen voor het bezit van drugs: u werd na een detentie van minder dan twee weken vrijgelaten zelfs zonder tussenkomst van een advocaat, met enkel de voorwaarden zich nog dagelijks te melden en de stad niet zonder toestemming te verlaten (CGVS p. 12). U kan niet verduidelijken of u ooit officieel in beschuldiging werd gesteld van bepaalde criminele handelingen: u bleef herhalen dat u verdacht werd (CGVS p. 12-13). U blijkt tot aan uw vertrek uit Mongolië niet te weten of u werd opgeroepen om te verschijnen voor een rechtbank in het kader van een proces in deze zaak (CGVS p. 12). U kan dan ook niet aannemelijk maken daadwerkelijk verder te zullen worden vervolgd in deze zaak.

Bovendien kan u niet aannemelijk maken dat u überhaupt veroordeeld zou worden indien het toch tot een rechtszaak zou komen, of dat u omwille van redenen die een verband houden met de Vluchtelingenconventie geen kans maakte op een eerlijke rechtsgang. U stelde dat u geen bewijzen had dat u onschuldig bent, wat onvoldoende is als verklaring (CGVS p. 15). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat alvast tijdens het onderzoek de politie niet bij voorbaat onwillig was alle pistes uit te klaren: u stelde dat ook de tolk Li Bao in deze zaak werd ondervraagd; uw verklaringen na uw gesprek met Li Bao waarin hij u geld en een appartement beloofde werden door de politie genoteerd; uw verdenking op de directeur van uw bedrijf werd genoteerd en zelfs onderzocht; en u kon melding maken van het dreigtelefoontje dat u eind februari 2009 zou hebben ontvangen (CGVS p. 13-14). Dat de politie verklaarde dat u niet zomaar de bedrijfsdirecteur kon verdenken is eveneens niet abnormaal, aangezien u inderdaad geen enkele aanwijzing had die naar de directeur leidde (CGVS p. 14). U stelde trouwens zelf dat Li Bao mogelijk alleen handelde, of bij een andere bende betrokken was. Bovendien zou u één advocaat geconsulteerd hebben maar vond u dat het te duur was en besloot u toch het land te verlaten, mede omdat een advocaat u geen garantie op vrijspraak kon bieden (CGVS p. 15-16). Het feit dat u toch 6000 \$ betaalde om uw reis naar Europa te bekostigen wijst er toch op dat u over voldoende middelen beschikte om een advocaat aan te stellen die u in deze zaak kon verdedigen (CGVS p. 9). U maakte dan ook onvoldoende aannemelijk onschuldig te zullen worden veroordeeld wegens de feiten die u ten laste zouden zijn gelegd, en zoals u beweerde minimaal 8 à 10 jaar te zullen worden opgesloten in Mongolië.

In verband met de vrees die u koesterde om vermoord te worden dient te worden gesteld dat uw verklaringen hieromtrent vaag en weinig geloofwaardig zijn. U blijkt slechts te vermoeden dat Li Bao samenspande met ofwel uw directeur of met een andere bende, dit enkel gebaseerd op een vaststelling dat criminelen die betrokken zijn bij drugshandel meestal niet alleen handelen (CGVS p. 14-15). Andere concrete aanwijzingen heeft u hiervoor niet. Over die bende waarbij hij betrokken zou zijn kan u verder niks zeggen. U baseert uw vrees voor uw eigen leven op een dreigtelefoontje van een onbekende, en het auto-ongeluk van Li Bao waarvan u vermoedt dat dit moord was (CGVS p. 14). Het telefoontje kon van eender wie zijn want van een onbekende. U zou hiervan aangifte gedaan hebben maar kan er geen bewijs van voorleggen. Dat Li Bao vermoord werd is eveneens slechts uw vermoeden (CGVS p. 14-15). Deze elementen zijn onvoldoende om uw verklaring te staven ook voor uw leven te moeten vrezen. Waarom u trouwens door een bende vermoord zou worden is niet duidelijk, aangezien u de enige verdachte was in de drugszaak en u nergens van op de hoogte zou zijn en dus niets zou kunnen klikken aan de politie. U maakte dit element van uw asielrelaas dan ook onvoldoende aannemelijk.

U bent niet in het bezit van enig reis- en/of identiteitsdocument, waardoor uw reisweg en/of identiteit kunnen worden gecontroleerd. U bezit trouwens geen enkel begin van bewijs van de problemen die u stelde in Mongolië te hebben gekend, en blijkt ook geen enkele inspanning te hebben gedaan dergelijke bewijzen te verkrijgen, terwijl u hier geen afdoende verklaring voor kan bieden (CGVS p. 9-10). U liet diverse documenten achter op uw laatste adres, en alhoewel u contact heeft gehad met een vriendin in Mongolië ondernam u nog geen pogingen iets van uw documenten te bezorgen. U komt gezien bovenstaande opmerkingen dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de status van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2,b.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Indien verzoekster terecht verwijst naar rechtspraak van de Raad van State (RvS 20 november 2001, nr. 100.940, Decruynaere) waarin gesteld wordt dat “*De materiële motiveringsplicht*” inhoudt “*dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden*” dan gaat verzoekende partij eraan voorbij dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling en dit ook geldt voor de ernst van de gevreesde vervolging, dat een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling.

3.2. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met

betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

3.3. Verzoekster verklaarde tijdens het verhoor dat zowel haar paspoort als haar identiteitskaart na de ontdekking van een hoeveelheid drugs door de politiediensten werden afgenomen en bijgehouden (zie gehoorverslag CGVS, p.10) terwijl ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar identiteitskaart door de smokkelaar was afgenomen. Bij confrontatie met deze ongerijmdheid stelde verzoekster dat de smokkelaar niet haar identiteitskaart, maar haar reispas had afgenomen (zie gehoorverslag CGVS, p.11), wat wederom strijdig is met haar eerdere verklaringen. Ter terechtzitting werd andermaal vastgesteld dat verzoekster zich niet kon legitimeren niettegenstaande ze internationale zakenreizen maakt naar China, een dochter heeft die in India studeert en verzoekster naar Europa komt. Verzoeksters gebrek aan identiteitsdocumenten zijn te wijten aan een gebrekkige medewerking. Haar geloofwaardigheid en de waarachtigheid van haar asielrelaas zijn dan ook fundamenteel aangetast.

3.4. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen stelt in haar bestreden beslissing *“Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Mongolië te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of er een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst blijken de problemen die u aanhaalde van gemeenschappelijke aard en geen band te hebben met de criteria vermeld in de Geneefse Vluchtelingenconventie. U stelde uw land te zijn ontvlucht uit schrik voor vervolging wegens het bezit van drugs (CGVS p. 11). Dit is een feit van criminele aard. Alhoewel u beweerde enkel een pakje te hebben meegenomen en het slachtoffer te zijn van een leugen, blijkt nergens uit uw asielrelaas dat een verband is met een van de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie”*. Voorts stelt de bestreden beslissing *“Bovendien kan u niet aannemelijk maken dat u überhaupt veroordeeld zou worden indien het toch tot een rechtszaak zou komen, of dat u omwille van redenen die een verband houden met de Vluchtelingenconventie geen kans maakte op een eerlijke rechtsgang”* te meer nu verzoekster behoort tot de etnische en religieuze meerderheid van het land, en geen politieke activiteiten had. Haar loutere bewering te vrezen vermoord te worden is onvoldoende om de waarachtigheid van haar verklaringen aan te tonen.

3.5. Verzoeksters bewering in haar verzoekschrift geen beroep te kunnen doen op de Mongolische autoriteiten *“omdat zij niet de financiële middelen had om omkopen te doen, zoals in haar thuisland gebruikelijk is”* valt niet te rijmen met verzoeksters verklaringen tijdens het verhoor. Zij gaf immers aan dat de politiediensten haar vrijlieten vanwege haar gezondheidstoestand, zij de denkpistes van verzoekster onderzochten en verzoekster melding kon maken van het dreigtelefoontje. Bovendien kon verzoekster niet verduidelijken of ze ooit officieel in beschuldiging was gesteld en of ze voor een rechtbank diende te verschijnen. Uit deze verklaringen kan bezwaarlijk een negatieve houding van de Mongolische autoriteiten tegenover verzoekster worden afgeleid.

3.6. Verzoekster beperkt zich voorts in het verzoekschrift tot het louter herhalen van haar voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekster legt geen enkel nuttig element neer ter ondersteuning van haar tewerkstelling noch van haar voorgehouden problemen ten gevolge van het drugsbezit of drugssmokkel, hoewel ze tijdens het verhoor aangaf contact te onderhouden met een vriendin in Mongolië en ze in haar verzoekschrift verklaarde dat *“zij doet er alles aan om uiterlijk ter zitting bijkomende stukken voor te leggen die haar gezegden staven”*. Aldus blijven de motieven van de bestreden beslissing gehandhaafd.

3.7. Ten overvloede blijkt uit het administratieve dossier dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde wat betreft de drugs. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster dat het om een *“marihuana-plant”* ging, terwijl ze tijdens het verhoor door de Commissaris-generaal stelde niet te weten om welke drugs het ging (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Dergelijke ongerijmdheden ondergraven verder de geloofwaardigheid van verzoeksters beweringen. Er kan immers minstens verwacht worden dat verzoekster eenduidig is over haar problemen te meer nu ze in Mongolië hierover aangesproken werd door de tolk, haar directe omgeving en de politie. In zoverre verzoekster voor gemeenschappelijke feiten gerechtelijk wordt vervolgd -quod non- dan wordt geenszins aangetoond dat deze vervolging tevens een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin inhoudt.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In het verzoekschrift vraagt verzoekster niet om de toekenning van subsidiaire bescherming, noch brengt zij hiertoe andere of bijkomende elementen aan. Voor zover verzoeksters gerechtelijke vervolging waarachtig zou zijn -quod non-, toont zij niet aan dat deze onterecht is, noch dat zij desgevallend geen beroep kan aantekenen, noch dat zij hiervoor een reëel risico op ernstige schade zal oplopen. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en tien door :

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK